

ชื่อเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ของแบบการเรียนรู้และผลการทดสอบวัดความรู้พื้นฐาน เพื่อเข้าเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย มหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม)

ชื่อผู้วิจัย ศรีสุดา ลิงห์ชุม

แหล่งทุน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม)

ปี พ.ศ. 2555

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการเรียนรู้และผลการทดสอบวัดความรู้พื้นฐานเพื่อเข้าเรียน ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรก คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 227 คน ใช้ตอบแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้เพื่อหาคุณภาพเครื่องมือ และกลุ่มที่ 2 คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 286 คน ใช้ในการศึกษา กลุ่มตัวอย่างได้จากการเลือกแบบเจาะจง ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. ผลการสร้างและหาคุณภาพของแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ ได้แบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ที่ประกอบด้วยแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ในเวลาเรียน 5 รูปแบบ จำนวน 52 ข้อ และแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้นอกเวลาเรียน 4 รูปแบบ จำนวน 40 ข้อ แบบวัดรูปแบบการเรียนรู้มีความเที่ยงตรงเชิงปรากฏ โดยมีค่าความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ .80 ถึง 1.00 มีค่าอำนาจจำแนก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกข้อ และมีความเชื่อมั่นในระดับสูง

2. การศึกษารูปแบบการเรียนรู้และผลการทดสอบวัดความรู้พื้นฐานเพื่อเข้าเรียน ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง พบว่า

2.1 รูปแบบการเรียนรู้กับผลการทดสอบวัดความรู้พื้นฐานเพื่อเข้าเรียน ไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกัน ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

2.2 รูปแบบการเรียนรู้ในเวลาเรียนต่างกันส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ นักเรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้ในเวลาเรียน แบบเรียนด้วยการปฏิบัติ จะส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้ในเวลาเรียน แบบเรียนด้วยตนเอง แบบเรียนเป็นกลุ่ม และแบบเรียนตามสภาพแวดล้อม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.3 นักเรียนที่มีผลการทดสอบวัดความรู้พื้นฐานเพื่อเข้าเรียนแตกต่างกัน ส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่มีผลการทดสอบวัดความรู้พื้นฐานเพื่อเข้าเรียนสูง จะส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ยกเว้นกลุ่มนักเรียนที่มีผลการทดสอบวัดความรู้พื้นฐานเพื่อเข้าเรียนที่มีคะแนน T เฉลี่ยมากกว่า 65.0 ไม่ส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

2.4 รูปแบบการเรียนนอกเวลาเรียนต่างกันส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ นักเรียนที่มีรูปแบบการเรียนนอกเวลาเรียน แบบเรียนด้วยการปฏิบัติ
จะส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีรูปแบบการเรียนนอกเวลาเรียน แบบเรียนด้วยตนเอง
และแบบเรียนตามสภาพแวดล้อม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่มีรูปแบบการเรียน
นอกเวลาเรียน แบบเรียนเป็นกลุ่ม จะส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีรูปแบบการเรียน
นอกเวลาเรียน แบบเรียนด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05